

oSygnatura akt VIII Ga 76/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 kwietnia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Krzysztof Górski

Sędziowie: SSO Anna Budzyńska

SSR (del.) Anna Górnik

Protokolant: sekretarz sądowy Agnieszka Grygiel

po rozpoznaniu w dniu 16 kwietnia 2015 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K.

przeciwko H. K.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda od wyroku częściowego wydanego przez Sąd Rejonowy Szczecin - Centrum w Szczecinie w dniu 23 września 2014 roku, w sprawie o sygnaturze akt XI GC 131/14;

I. oddała apelację;

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego H. K. kwotę 600 zł (sześciuset złotych) tytułem kosztów procesu w postępowaniu apelacyjnym.

SSO Anna Budzyńska SSO Krzysztof Górski SSR Anna Górnik

Sygnatura akt VIII Ga 76/15

UZASADNIENIE

W dniu 3 lutego 2014 r. powódka (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K. wniosła o zasądzenie solidarnie od pozwanych H. K. i Z. A. kwoty 8.022,18 zł wraz z odsetkami liczonymi do dnia zapłaty od kwot: 124,22 od dnia 11 lutego 2001 r., 1.011 zł od dnia 11 marca 2001 r., 841, 34 zł od dnia 8 kwietnia 2001 r., 955,41 zł od dnia 11 maja 2001 r., 303 zł od dnia 11 czerwca 2001 r., 1.694,88 zł od dnia 11 maja 2002 r., 97,60 zł od dnia 11 sierpnia 2002 r., 97,60 zł od dnia 9 września 2002 r., 97,60 zł od dnia 11 października 2002 r., 956,16 zł od dnia 11 listopada 2002 r., 1.302,21 zł od dnia 11 grudnia 2002 r., 539,93 zł od dnia 22 maja 2003 r. oraz kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazała, że posiada w stosunku do (...) z (...)”

spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K. wierzytelność wynikającą z tytułów

wykonawczych - prawomocnego nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu upominawczym

przez Sąd Rejonowy w Szczecinie w dniu 31 lipca 2003 r. w sprawie o sygn. akt XIII GNc 2300/03 oraz prawomocnego wyroku zaocznego wydanego przez Sąd Rejonowy w Szczecinie w dniu 3 grudnia 2002 r. w sprawie o sygn. akt XIII

GC 238/02, na mocy których dłużnik (...) z (...)” sp. z o. o. w K. zobowiązana jest zapłacić kwotę 8.022,18 zł tytułem należności głównej wraz z odsetkami ustawowymi jak wyżej i kosztami procesu.

Powódka wskazała, iż z jej wniosku wobec dłużnika spółki (...) „ (...) z (...)” prowadzone było postępowanie egzekucyjne, które okazało się całkowicie bezskuteczne i zostało na tej podstawie umorzone, wobec czego powódka kieruje roszczenie o zapłatę do członków zarządu tej spółki, którzy odpowiadają za zobowiązania spółki na mocy przepisu art. 299 § 1 k.s.h, a którymi jak wynika z odpisu z rejestru handlowego spółki, w okresie powstania i wymagalności należności dochodzonej niniejszym pozwem byli H. K. i Z. A..

W odpowiedzi na pozew złożonej w dniu 25 kwietnia 2014 r. pozwany H. K. wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na swoją rzecz od powódki kosztów

procesu. W uzasadnieniu potwierdził fakt bycia członkiem zarządu dłużniczki i fakt bezskuteczności egzekucji wobec dłużniczki. Podniósł zarzut przedawnienia roszczeń w stosunku do jego osoby. Pozwany ten powołał się również na fakt, że niezgłoszenie upadłości spółki (...) „ (...) z (...)”, w której w latach 2001-2003 sprawował funkcję członka zarządu nie naraziło powódki na straty, albowiem w tamtym czasie brak było podstaw do ogłoszenia upadłości, a spółka była w dobrej kondycji finansowej.

Postanowieniem z dnia 9 września 2014 r. Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie zawiesił postępowanie wobec pozwanego Z. A..

W dniu 23 września 2014 r. Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie wydał wyrok częściowy, w którego punkcie I sentencji oddalił powództwo wobec H. K., a w punkcie II sentencji zasądził od powódki na rzecz pozwanego kwotę 1.217 zł tytułem kosztów procesu.

Wyrok powyższy Sąd oparł na ustaleniu, że dniu 31 lipca 2003 r. Sąd Rejonowy w Szczecinie w sprawie prowadzonej pod sygn. akt XIII GNC 2300/03 wydał nakaz zapłat w postępowaniu upominawczym, którym zasądził na rzecz Syndyka Masy Upadłości (...) spółki akcyjnej w S. S. kwotę 4.785,98 zł w raz z ustawowymi odsetkami od wskazanych kwot i dat. Postanowieniem z dnia 29 maja 2008 r. Sąd ten nadał na przedmiotowy nakaz klauzulę wykonalności na rzecz (...) sp. z o.o. w K..

W dniu 3 grudnia 2002 r. Sąd Rejonowy w Szczecinie w sprawie o sygn. akt XIII GC 238/02 wydał wyrok zaoczny, którym zasądził na rzecz Syndyka Masy Upadłości (...) S.A. w S. S. kwotę 3.236,20 zł wraz z odsetkami ustawowymi od wskazanych kwot i dat. Postanowieniem z dnia 21 kwietnia 2008 r. Sąd ten nadał na przedmiotowy nakaz klauzulę wykonalności na rzecz (...) sp. z o.o. w K..

Sąd I instancji ustalił, że na podstawie powyższego tytułu wykonawczego powódka wszczęła wobec (...) z (...)” sp. z o. o. w K. egzekucję komorniczą, która prowadzona była przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie D. M. pod sygn. akt KM 555/11.

Pismem z 26.01.2011 r. Komornik zawiadomił wierzyciela, że egzekucja jest bezskuteczna, wierzyciel nie wskazał mienia dłużnika, a czynności egzekucyjne nie doprowadziły do jego wyjawienia. Wobec tego wierzyciela wezwano do złożenia oświadczenia co do dalszej egzekucji, pod rygorem jej umorzenia. Wierzyciel otrzymał pismo 4.02.2011 r. W dniu 26 kwietnia 2012 r. komornik sporządził zawiadomienie i zaświadczenie, w którym zawiadomił i zaświadczył, że przedmiotowe postępowanie egzekucyjne na skutek bezskuteczności egzekucji zostało umorzone z mocy samego prawa.

Sąd Rejonowy ustalił, iż zgodnie z informacją uzyskaną z Sądu Rejonowego w Szczecinie, XVII Wydziału Gospodarczego Krajowego Rejestru Sądowego w S. i zgodnie z wpisem do Krajowego Rejestru Sądowego z dnia 29 września 2005 r. w skład zarządu (...) z (...)” sp. z o. o. w K. wchodził Z. A.. W czasie pełnienia przez niego funkcji prezesa zarządu spółka była w dobrej kondycji finansowej i posiadał majątek trwały o dużej wartości. W latach 2001-2003 prezesem zarządu (...) z (...)” sp. z o. o. w K. był H. K.. Został wykreślony z rejestru 14.11.2003 r. W

tamtym okresie spółka posiadała nieruchomości, maszyny i urządzenia, spółka zatrudniała około 30, 40 pracowników i była w dobrej kondycji finansowej. Spółka płaciła zobowiązania wobec kontrahentów i pracowników, nie miała nieuregulowanych zobowiązań publicznoprawnych. Spółka miała zamówienia na towar z Niemiec, terminowo otrzymywała zapłatę za swoje towary.

W dniu 30 sierpnia 2013 r. powódka wystosowała do H. K. jako członka zarządu (...) z (...)” sp. z o. o. w K. wezwanie do zapłaty kwoty 22.607,80 zł, informując iż kwota ta wynika z prawomocnego nakazu zapłaty i wyroku zaocznego wydanego przeciwko (...) z (...)” sp. z o. o. w K..

Sąd orzekający w I instancji stwierdził, że powództwo okazało się nieuzasadnione. Zdaniem tego Sądu okoliczności, od których zależy powstanie odpowiedzialności członka zarządu za zobowiązanie spółki, zostały wykazane w sposób nie budzący wątpliwości. Na dowód istnienia wierzytelności powódka przedstawiła 2 prawomocne orzeczenia sądu, zaopatrzone w klauzulę wykonalności. Bezskuteczność egzekucji potwierdza postanowienie komornika. Wymienione dokumenty są dokumentami urzędowymi i stanowią dowód okoliczności w nich stwierdzonych (art. 244 k.p.c.). Fakt, że pozwany był członkiem zarządu dłużnej spółki w latach 2001-2003 był niesporny, nadto potwierdza go treść odpisu KRS dotyczącego dłużnej spółki.

Sąd I instancji wskazując na odszkodowawczy charakter odpowiedzialności członków zarządu uznał, że do przedawnienia roszczenia zastosowanie znajdują przepisy o naprawieniu szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym, tj. art. 442¹ § 1 k.c. Wyjaśnił, że na tle art. 299 k.s.h. przyjmuje się, iż przesłanka wiedzy o szkodzie jest spełniona, gdy wierzyciel dowiadyuje się o bezskuteczności egzekucji. W niniejszej sprawie miało to miejsce w 4 lutego 2011 r., w którym powódka otrzymała pismo komornika informujące ją o bezskuteczności egzekucji. Powyższe doprowadziło Sąd I instancji do wniosku, że 3 letni termin przedawnienia nie upłynął w dniu, w którym powódka złożyła pozew. Zdaniem Sądu Rejonowego wiązanie początku biegu przedawnienia z czasem zaprzestania pełnienia przez pozwanego funkcji członka zarządu jest w świetle wyżej przedstawionych poglądów co do odszkodowawczego charakteru odpowiedzialności i sposobu liczenia przedawnienia nieprawidłowe. Natomiast twierdzenia co do tego, że syndyk sprzedając wierzytelności wobec spółki (...) powódce wiedział, że są one nieściągalne, pozostał w sferze twierdzeń faktycznych pozwanego, nie został poparty żadnymi dowodami.

W ocenie Sądu orzekającego w I instancji pozwany wykazał brak winy w niezgłoszeniu wniosku o ogłoszenie upadłości w czasie sprawowania funkcji. Zdaniem tego Sądu z materiału dowodowego wynika, że w czasie, gdy pozwany był członkiem zarządu, kondycja finansowa spółki nie uzasadniała złożenia takiego wniosku - spółka miała majątek trwały o znaczącej wartości, a zobowiązania były na bieżąco regulowane. Sąd Rejonowy dostrzegł, że zeznania świadków i pozwanego w tym przedmiocie były dość ogólne, lecz jednocześnie powódka nie przeciwstawiła im dowodów, z których mogłyby płynąć wnioski odmienne, a trudno pozwanego obarczać obowiązkiem bardzo dokładnego przedstawienia sytuacji w spółce, jeżeli od czasu, gdy przestał pełnić swą funkcję, upłynęło 11 lat. Wobec tego Sąd I instancji uznał materiał dowodowy przedstawiony przez pozwanego za wystarczający do uznania, że w czasie sprawowania przez pozwanego funkcji członka zarządu sytuacja spółki nie upoważniała do wystąpienia z wnioskiem o ogłoszenie upadłości, zatem pozwanemu nie można przypisać winy za to, że takiego wniosku nie złożył.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c.

Wyrok powyższy zaskarżyła powódka w całości, zarzucając:

1. naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 233 k.p.c. poprzez błędną jego wykładnię polegającą na błędnym rozumowaniu i wnioskowaniu z przeprowadzonych w niniejszej sprawie dowodów, tj. wyroku z dnia 3.12.2002 r. sygn. akt XIII GC 238/02, nakazu zapłaty z dnia 31.07.2003 r. sygn. akt XIII GNc 2300/03 wydanych przez Sąd Rejonowy w Szczecinie, zeznań świadka oraz przesłuchania stron, a wobec czego przyjęcie, że w czasie sprawowania przez pozwanego funkcji członka zarządu sytuacja spółki nie upoważniała do wystąpienia z wnioskiem o ogłoszenie upadłości;

2. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj art. 21 ust. 1 i 2 w zw. z art. 10 ustawy prawo upadłościowe i naprawcze poprzez błędną wykładnię wskazującą, że na pozwanym nie ciążył obowiązek złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości oraz art. 299 § 2 k.s.h. w zw. z art. 6 k.c. poprzez uznanie, że na powódce ciążył obowiązek wykazania braku winy w niezłożeniu wniosku o ogłoszeniu upadłości zamiast członka zarządu.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżąca wniosła o uwzględnienie powództwa w całości, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania oraz o zasądzenie zwrotu kosztów procesu za obie instancje.

W uzasadnieniu skarżąca rozwinęła sformułowane zarzuty. Wskazała, że pozwany w okresie sprawowania funkcji członka zarządu nie spłacał swoich wierzycieli, nie orientował się w sprawach spółki. Podkreśliła, że to na stronie pozwanej ciążył obowiązek wykazania istnienia przesłanek egzoneracyjnych, w tym również że nieruchomości należące do spółki nie były zadłużone. Pozwany przedstawił jedynie akty notarialne dotyczące nieruchomości a nie odpisy ksiąg wieczystych.

Z ostrożności procesowej wniosła o przeprowadzenie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach spraw prowadzonych w Sądzie Rejonowym w Szczecinie pod sygn. XIII GC 238/02 oraz XIII GNc 2300/03, gdyż potrzeba ich powołania wynikała w związku z niewzięciem przez Sąd Rejonowy pod uwagę istotnych okoliczności wynikających z tytułów wykonawczych.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie i zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu za II instancję. Wniósł również o pominięcie wniosków dowodowych apelującej w oparciu o art. 381 k.p.c.

W uzasadnieniu stwierdził, że zarzut naruszenia art. 233 k.p.c. sprowadza się do polemiki z przeprowadzoną przez Sąd Rejonowy oceną dowodów. Odnosząc się do zarzutów naruszenia prawa materialnego wyjaśnił, że w postępowaniu przed sądem I instancji udowodnił istnienie przesłanek egzoneracyjnych. Wskazał, że w okresie piastowania przez niego funkcji członka zarządu spółki nie było podstaw do ogłoszenia upadłości z uwagi na istnienie wartościowych składników jej majątku, przy istnieniu niewielkiego zadłużenia wobec powoda.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się bezzasadna, co jednak nie oznacza niezasadności sformułowanych przez skarżącą zarzutów. Stwierdzić bowiem należy, że Sąd odwoławczy w systemie apelacji pełnej ma obowiązek oceny zastosowania prawa materialnego niezależnie od zarzutów i wniosków stron (z urzędu) i w przypadku stwierdzenia uchybień – dokonania odpowiedniej korekty. W niniejszej sprawie mimo wykazania przez skarżącego uzasadnionych zarzutów dotyczących przyjęcia przez Sąd Rejonowy za udowodnione przesłanek o których mowa w art. 299 §2 k.s.h., stwierdzić należało, że roszczenie objęte pozwem uległo przedawnieniu. W efekcie wobec skutecznego powołania się na przedawnienie przez pozwanego w toku postępowania pierwszoinstancyjnego stosownie do treści art. 117 §2 k.c. należało uznać, że dłużnik ma prawo do uchylenia się od zaspokojenia objętej sporem wierzytelności. Zatem wyrok oddalający powództwo (jakkolwiek oparty na nieprawidłowych przesłankach) jest ostatecznie zgodny z prawem mimo odmiennej oceny kwestii przedawnienia dokonanej przez Sąd Rejonowy.

W pierwszej kolejności stwierdzić należy, że rozstrzygając niniejszą sprawę Sąd odwoławczy podziela ustalenia faktyczne, które zostały przedstawione przez Sąd I instancji co do okresu, w którym pozwany pozostawał członkiem zarządu (...) z (...)” spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K., a także co do dalszych czynności, które doprowadziły do stwierdzenia bezskuteczności roszczeń nabytych przez stronę powodową przeciwko tejże spółce. Nie zachodzi w związku z tym konieczność ponownego szczegółowego przedstawienia tychże ustaleń.

Sąd Okręgowy uznaje za prawidłowe wywodu prawne Sądu Rejonowego dotyczące kwalifikacji prawnej powództwa w płaszczyźnie normy art. 299 k.s.h. oraz ocenę wykazania przesłanek o których mowa w art. 299 §1 k.s.h.

Odmienne ocena kwestii przedawnienia roszczeń, która wynika z podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia w niniejszej sprawie sprowadza się do zastosowania normy art. 442¹ k.c. w zw. z art. 2 k.s.h.

Sąd Rejonowy oceniając zarzut przedawnienia w niniejszej sprawie i uznając jego bezzasadność ograniczył się wyłącznie do oceny kwestii przerwania trzyletniego terminu przedawnienia liczonego zgodnie z przepisem art. 442¹ k.c. od daty w której poszkodowany dowiedział się o szkodzie i osobie obowiązanej do jej naprawienia. Pomiął Sąd I instancji tą część argumentacji strony pozwanej, która dotyczy upływu dziesięcioletniego terminu przedawnienia roszczenia liczonego od daty zdarzenia, które miało rodzić odpowiedzialność odszkodowawczą.

Słusznie zauważył Sąd orzekający w I instancji, że odpowiedzialność członków zarządu uregulowana w art. 299 k.s.h. ma charakter odszkodowawczy. Do roszczeń wierzycieli spółki z ograniczoną odpowiedzialnością przeciwko członkom jej zarządu (art. 299 k.s.h.) mają więc zastosowanie przepisy o przedawnieniu roszczeń o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym (vide: uchwała 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2008 r., III CZP 72/08).

Do dnia 10 sierpnia 2007 r. kwestie przedawnienia roszczeń o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym były uregulowane art. 442 k.c. Art. 442 § 1 zd. 2 k.c. został uznany za niezgodny z art. 2 i art. 77 ust. 1 Konstytucji RP wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 1 września 2006 r. (Dz.U.2006.164.1166) i zgodnie z nim miał utracić moc z dniem 31 grudnia 2007 r.; jednakże art. 442 k.c. został uchylony przez art. 1 pkt 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. (Dz.U.2007.80.538) zmieniającej k.c. z dniem 10 sierpnia 2007 r. Zgodnie z art. 2 tej ustawy do roszczeń, o których mowa w art. 1, powstałych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, a według przepisów dotychczasowych w tym dniu jeszcze nieprzedawnionych, stosuje się przepisy art. 442¹ Kodeksu cywilnego.

W art. 442¹ § 1 k.c. ustawodawca sformułował ogólne reguły określające termin przedawnienia roszczeń o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym: przedawnienie następuje z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia (termin *a tempore scientiae*), jednakże termin ten nie może być dłuższy niż 10 lat od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę (termin *a tempore facti*).

Pojęcie szkody na gruncie art. 299 k.s.h zostało zdefiniowane przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 4 lipca 2013 r. (sygn. akt I CSK 646/12), zgodnie z którym: "Pojęcie szkody w art. 299 k.s.h. rozumiane jest inaczej niż na gruncie art. 361 § 2 k.c. Szkada objęta tą odpowiedzialnością znajduje wyraz przede wszystkim w obniżeniu potencjału majątkowego spółki na skutek doprowadzenia spółki do stanu niewypłacalności." Szkada wierzyciela nierozzerwalnie powiązana jest z bezskutecznością egzekucji wobec spółki i w praktyce sprowadza się do pogorszenia możliwości zaspokojenia wierzyciela. Należy w tym miejscu przypomnieć, że zdarzeniem, które powoduje odpowiedzialność odszkodowawczą członka zarządu jest zaniechanie zaspokojenia roszczenia przez spółkę, względnie zaniechanie złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości tejże spółki. Mające charakter deliktu zaniechanie wykonania powinności wynikających z mandatu członka zarządu może trwać jedynie do momentu, do którego sprawca posiada kompetencję do wymaganego prawem działania.

Stan zaniechania ustaje więc z chwilą, w której wyłączony zostaje obowiązek po stronie członka zarządu odpowiedniego zachowania. Obowiązek taki ustaje z chwilą ustania stosunku członkostwa, wygaśnięcia mandatu do pełnienia funkcji członka zarządu w spółce. Ustanie stosunku członkostwa w zarządzie (wygaśnięcie mandatu) jest bowiem momentem, w którym następuje utrata kompetencji do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości a także do kierowania sprawami spółki i podejmowania czynności związanych z zaspokojeniem przez spółkę roszczeń jej wierzycieli. Moment ten stanowi więc cezurę, w której ustaje stan zaniechania prowadzący do szkody w rozumieniu normy art. 299 §1 k.s.h. Od tej chwili zatem należy liczyć bieg dziesięcioletniego terminu przedawnienia o którym mowa w powołanym wyżej art. 442¹ k.c. w zw. z art. 2 k.s.h.

Dla odpowiedzialności z art. 299 § 1 k.s.h. żadnego znaczenia nie ma fakt wpisania członka zarządu do rejestru przedsiębiorców. Odpowiedzialność tą z jednej strony ponoszą członkowie zarządu od chwili ich powołania, choćby nie zostali wpisani do rejestru, z drugiej zaś strony nie ponoszą jej osoby, których mandat w czasie istnienia wierzytelności już wygasł choćby były w dalszym ciągu wpisane do rejestru (wyr. Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 4.07.2006 r., I ACA 341/06, T. Szczurowski, Kodeks spółek handlowych, pod red. Z. Jara C.H. Beck 2015, Legalis). Wpis ten (w tym także wykreślenie) ma bowiem jedynie charakter deklaracyjny. Nie wdając się w tym miejscu w szczegółowe rozważania Sąd Okręgowy stoi na stanowisku, że błędne są poglądy uznające, że członek odwołany a niewykreślony z KRS może powołać się jedynie na okoliczność z art. 299 § 2 k.s.h., tzn. na fakt, iż nie ponosi winy w niezgłoszeniu wniosku (tak: K. Strzelczyk, [w:] Potrzeszcz, Siemiątkowski, Komentarz Kodeks Spółek Handlowych. Sp. z o.o., 2001, s. 646; A. Karolak, [w:] A. Mariański, A. Karolak, Odpowiedzialność członków zarządu..., s. 95; A. Rachwał, [w:] Włodyka, System pr. handl., t. 2A, 2007, s. 1036). Zresztą nawet gdyby dokonać bardziej korzystnej z punktu widzenia skarżącego interpretacji przepisów i uznać, że wygaśnięcie mandatu członka zarządu w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością nastąpiło dopiero z chwilą wykreślenia go z rejestru przedsiębiorców KRS, to i tak w niniejszej sprawie przed datą wniesienia pozwu upłynął dziesięcioletni termin przedawnienia przewidziany w art. 442¹ § 1 k.c.

Reasumując, przewidziany w art. 442¹ § 1 k.c., w ślad za art. 442 § 1 k.c., trzyletni termin przedawnienia biegnie w przypadku roszczenia wywodzonego z art. 299 § 1 k.s.h. na ogół od dnia bezskuteczności egzekucji wierzytelności objętej tytułem egzekucyjnym wystawionym przeciwko spółce, z reguły bowiem już w chwili, gdy egzekucja tej wierzytelności okazuje się bezskuteczna, wierzyciele spółki dowiadują się o szkodzie i osobie obowiązanej do jej naprawienia. Jednakże termin ten nie może być dłuższy niż dziesięć lat od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę (tak: uchwała Sądu Najwyższego 7 sędziów z 7.11.2008 r., III CZP 72/08; wyrok Sądu Najwyższego z 7.7.2005 r., IV CK 58/05; wyrok Sądu Najwyższego z 28.1.2004 r., IV CK 176/02).

W niniejszej sprawie pomiędzy stronami nie ma sporu, a potwierdzają to także dokumenty, które zostały do akt złożone (na kartach 8 i 49-52 akt), że w odniesieniu do pozwanego H. K. jego mandat do pełnienia funkcji członka zarządu został wygaszony najpóźniej w listopadzie 2003 r. W dniu 14 listopada 2003 r. został on bowiem wykreślony z rejestru przedsiębiorców KRS spółki (...) z D.". Z tą też datą, tj. z chwilą ustania członkostwa w zarządzie (o czym była mowa powyżej) zaczął biec dziesięcioletni termin przedawnienia roszczenia, o którym mowa w art. 442¹ k.c. Termin ten upłynął najpóźniej z dniem 14 listopada 2013 r. Pozew w niniejszej sprawie opatrzony datą 13 stycznia 2014 r. został złożony na początku lutego 2014 r., a zatem już po upływie dziesięcioletniego terminu przedawnienia. Skarżąca nie wykazała a Sąd Okręgowy nie stwierdził żeby w niniejszej bieg tego dziesięcioletniego terminu został w jakikolwiek sposób przed jego upływem przerwany. Sąd odwoławczy nie znajduje w świetle materiału dowodowego żadnych okoliczności, które by taką tezę pozwalały sformułować. Czynności egzekucyjne przeciwko spółce terminu takiego przerwać nie mogą. Muszą to być czynności podejmowane w celu dochodzenia roszczenia przeciwko członkowi zarządu, który jest zobowiązany do naprawienia szkody zgodnie z art. 299 k.s.h., a nie przeciwko spółce. Czynności egzekucyjne podejmowane przeciwko spółce powodują tylko i wyłącznie przerwanie przeciwko niej biegu terminu przedawnienia.

Powyzsze powoduje, że apelacja w niniejszej sprawie odnieść skutku nie może, mimo że Sąd odwoławczy podziela te argumenty skarżącej, które dotyczą przesłanek w oparciu o które Sąd I instancji oparł swoje przekonanie co do tego, że w momencie kiedy pozwany H. K. pełnił funkcję członka zarządu sytuacja spółki była na tyle dobra, że nie uzasadniała wniosku o ogłoszenie upadłości. Materiał procesowy w ocenie Sądu Okręgowego tej tezy nie potwierdza. Natomiast biorąc pod uwagę to, że pozwany skutecznie skorzystał z zarzutu przedawnienia, kwestia ta staje się tylko i wyłącznie kwestią uboczną i nie wpływa w żaden sposób na samo rozstrzygnięcie.

W sprawie nie zachodzą okoliczności, które Sąd odwoławczy winien brać pod uwagę z urzędu. Z tych przyczyn na podstawie art. 385 k.p.c. oddalono apelację.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 108 k.p.c. Na zasądzoną kwotę składa się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego ustalone jako 50 stawki minimalnej adekwatnej do

wartości przedmiotu zaskarżenia na podstawie stosownie do treści § 6 pkt. 4 w zw. z § 2 i § 12 ust 1 pkt. 1) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2013.490 j.t.).

SSO K. G. SSO A. B. SSR del. A. G.